

«Με στημόνι και υφάδι...»

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

«Σώπαινε, αργαλειέ λησμονημένε•

στον τωρινόνε τον καιρό

έμαθε ό κόσμος να μην έχει

προς τα παλιά πια σεβασμό.

Σώπαινε, αργαλειέ λησμονημένε.

Θάρθει καιρός και πάλι να μιλήσεις,

τότε που ο κόσμος θα στραφεί

για να εκτίμηση ό,τι χλευάζει.

Μετά από μια καταστροφή

τότε, αργαλειέ, και πάλι θα μιλήσεις».

Μητροπολίτου Σερβίων και Κοζάνης κυρού Διονυσίου[1]

Μπορεί να συνδυαστεί το παραδοσιακό με το σύγχρονο; Τελικά η παράδοση έχει να κάνει μόνο με την στείρα αντιγραφή, αποκλείοντας κάθε δυνατότητα προσωπικής παρέμβασης και δημιουργίας; Σ' αυτά τα ερωτήματα δίνει τη δική της απάντηση και το προσωπικό της στίγμα, η δημιουργός Ιωάννα Τερλίδου, μέσα από την έκθεσή της με θέμα «Με στημόνι και υφάδι...», που ξεκινά σε λίγες ημέρες και συγκεκριμένα στις 2 Ιουνίου, στο Μουσείο Λαϊκής Τέχνης και Παράδοσης «Αγγελική Χατζημιχάλη» (Αγγ. Χατζημιχάλη 6, Πλάκα). Πρόκειται για μία έκθεση παραδοσιακής χειροτεχνίας, η οποία θα διαρκέσει έως τις 30 Ιουνίου. Οι επισκέπτες της θα έχουν την ευκαιρία να περιπλανηθούν ανάμεσα σε έργα, υφασμένα σε όρθιο αργαλειό. Κατά την κατασκευή τους δεν έχει χρησιμοποιηθεί σάιτα, όπως στην παραδοσιακή υφαντική, αλλά χονδρή βελόνα, μία τεχνική με την οποία επιτυγχάνεται η συμπαγής μορφή τους, καθώς το στημόνι καθίσταται λειτουργικό μέρος του υφαντού και δεν καλύπτεται από το υφάδι.

Ας αφήσουμε το νήμα να μας οδηγήσει από την παράδοση στη σύγχρονη εικαστική δημιουργία, μ' αυτά τα ιδιαίτερα υφαντά, τα υφασμένα σε όρθιο αργαλειό, που αποδεικνύουν ότι η παραδοσιακή τέχνη του υφαντού, μπορεί ν' αποκτήσει

σύγχρονο προφίλ. Η δημιουργός Ιωάννα Τερλίδου αναφέρει ότι: «Πάντα με είλκυε, με γέμιζε και με ενέπνεε η παραδοσιακή τέχνη, κυρίως ότι έχει σχέση με την ύφανση. Νοιώθω την ανάγκη στριφογυρίζοντας τις χρωματιστές κλωστές μου, να ακουμπήσω στη θαλπωρή αυτής της τέχνης, ανακαλώντας λαϊκότροπα στοιχεία, με λιγότερο ή περισσότερο εμφανή τρόπο. Τα έργα μου, υφαντά υφασμένα σε όρθιο αργαλειό, στέκουν πλάι σε έναν κόσμο όχι και τόσο μακρινό, που χάθηκε ανεπιστρεπτί, από τον οποίο προερχόμαστε και που σα γνήσιοι νεοέλληνες βιαστήκαμε να απαλλαγούμε».

Κατερίνα Χουζούρη

[1] <http://andropoets.homestead.com/PsarianosNikolaos.html>. Ο μακαριστός Μητροπολίτης έγραφε με την ίδια σχεδόν άνεση, σονέτο, τροπάριο, μουσική, ποίηση, κήρυγμα, διήγημα, μελέτη και δοκίμιο. Οι κριτικοί είχαν διακρίνει από τότε το γνήσιο ταλέντο του και την επίμονη φροντίδα του για την επιμελημένη φράση και τη λογοτεχνική έκφραση. Το απόσπασμα είναι από το ποίημά του «Ο Αργαλειός», που δημοσιεύτηκε το 1937.